

שימצ'ונג, בת העיוור.

קוריאה

בשנים האחרונות של תקופת הונגפונג של סונג, בטובאדונג בהונג'ו, חי איש עיוור בשם שים האקיו. זמן רב לו ולאישתו האהובה קווקסי לא נולדו ילדים, אך אחרי תפילות רבות לרוחות קווקסי ילדה בת יפהפה, שקראו לה שימצ'ונג. אך בגלל גילה המתקדם האישה המסכנה קווקסי לא שרדה בזמן הלידה ומתה. שים עשה מה שרק יכול היה כדי לגדל את בתו ושניהם חיו בקשיים רבים. שימצ'ונג הייתה בת ממושמעת וליוותה את אביה וקיבצה נדבות מאז שידעה לדבר. במשך הזמן היא גדלה ונעשתה נערה יפהפייה. יום אחד יצא שים הזקן לבדו, לקבץ נדבות, מעד ונפל לתעלה עמוקה. כשניסה ללא הצלחה לצאת משם וקילל את גורלו המר שמע פתאום קול מעליו. "איש זקן" אמר הקול "שמעתי את תלונותיך על העיוורון. אם תיתן לי שלוש מאות שקי אורז למנזר שלנו, שי לאדוננו בודהא, אנו נתפלל שיחזיר לך את מאור עיניך."

ידיים חזקות תפסו את שים ומשכו אותו ממי התעלה.

שים היה כל כך אסיר תודה שלרגע שכח את מצבו ובלי לחשוב פלט "תודה, נזיר נדיב. תודה! אתרום שלוש מאוד שקי אורז! אני מבטיח!" רק מאוחר יותר, כשהתאושש קצת מהתאונה ומהצלתו, הבין שים שהוא אינו יכול לתרום אפילו שלוש קערות אורז למנזר, לא רק שלוש מאות שקי אורז. "שימצ'ונג" אמר "מה אעשה? הייתי כל כך שמח שהעולם נראה לי כולו טוב. אנשים אחרים מגרשים אותי מדרכם וגונבים את הנדבות שאני מקבל, והנזיר הזה היה נדיב. מה יקרא לנו אם בודהא בעצמו יעלב?" שימצ'ונג לא יכלה להירדם הלילה. היא דאגה מאוד וחשבה על הבטחתו של אביה לנזיר. היא לא יכלה לחשוב כלל איך יוכלו להשיג שלוש מאות שקי אורז כתרומה למנזר, אך במשך הזמן הצליחה להירדם. בשינתה הופיעה אמה ואמרה לה איך תוכלי להשיג את האורז לאביה. "לכי לנמל" אמרה "שם תפגשי סוחר שמחפש נערה צעירה. לכי איתו והוא ייתן את שלוש מאות שקי אורז."

קרה שמלך הדרקונים של ים המזרח כעס על צי הסוחר ושלח מזג אוויר סוער, וסערות שהטביעו אוניה אחרי אוניה בדרכן לסין. כדי לרצות את מלך הדרקונים הסוחרים היו צריכים להקריב לו נערה יפה, אך לא מצאו כל משפחה שמוכנה הייתה למכור להם את בתה.

לכן, כאשר שימצ'ונג באה והציעה את עצמה תמורת התרומה של אביה, ראש רבי החובלים של הצי קיבל את הצעתה ברצון.

שלוש מאות שקי אורז הובאו למנזר והנזירים העלו תפילות לבודהא הרחום, אך שים הזקן לא קיבל את מאור עיניו כפי שציפה. הנזירים אמרו שזה לא יקרה תוך לילה אחד. ועכשיו שים הזקן נישאר לא רק עני ועיוור, אך גם איבד את בתו היחידה.

בתחילת ההפלגה הים היה שקט, אך תוך זמן קצר השמיים התכסו בעננים כבדים. המים תחילה היו חלקים תחילה אך מיד התחילו לרתוח, כאילו מלך הדרקונים בעצמו מנער את גופו האדיר תחת הגלים. ברקים נראו בתוך העננים והרוח קרעה את המפרשים. משוטים ושרשראות עוגנים נשברו בים הסוער. רב-החובל הוציא את שימצ'ונג מהתא, לבושה בבגדים הטובים ביותר. למרות

שהיא הסבירה לו כי תקפוץ למים מרצונה, הוא לא האמין ואמר לקשור את ידיה ואת רגליה. המלחים כולם התפעלו מעוזה ואהבה לאביה. שימצ'ונג התפללה קצרות וקפצה מהסיפון לים. ברגע שהיא נעלמה בין הגלים הים נרגע והיה שוב שקט.

שימצ'ונג ירדה לתוך המים הקרים. כשהיא שקעה עמוק וכל פעם עמוק יותר היא ראתה פתאום אור סביבה והרגישה שהיא יכולה לנשום. היא הביטה סביבה כששרתי מלך הדרקונים ניגשו אליה, שחררו אותה מקשריה והביאו אותה לארמונו התת-ימי.

ושם היא חיה, מאושרת, כי כפי שסיפרו, גם רוחה של אמה חיה שם. אך אחרי זמן מה היא התחילה להתגעגע לחיים על פני המים ורצתה לראות שוב את אביה היקר. היא נעשתה עצובה והדבר הזה לא נעלם מעיניו של מלך הדרקונים, אשר קרא לה פעם ואמר "אינני יכול לראות יותר בסבלך",

שימצ'ונג. ראיתי את אי-אנוכיות שלך והקרבתך למען אביך, שהם גדולים יותר משל כל בעל-מוות אחר שהכרתי. כל זה, ורצונך לראות את אבא שלך נוגע מאוד ללבי ואשלח אותך לעולם של מעלה. ועם זאת הפך מלך הדרקונים את שימצ'ונג בפרח לוטוס.

וכך קרה שפרח לוטוס ענקי נמצא בשפך אחד הנהרות שלאורך החוף ודייג אחד, שנשבה ביופיו החליט לתת אותו במתנה למלך. המלך איבד לאחרונה את אישתו והיה במצב רוח ירוד. הם קיוו שהפרח יעודד אותו ויציא, אילו במקצת ומרה השחורה.

כשהמלך החזיק בפרח הלוטוס עניניו נדלקו בפליאה. הוא פיצה את הדייגים ביד רחבה ואת הלוטוס ציווה לשים בחדר מיוחד, שם יכול היה לעמוד שעות, כשהוא מתפלא מיופיו.

כל לילה שימצ'ונג יצאה מבין עלי כותרת של הפרח, ובשחר חזרה שוב אליו. עבר זמן ואהבתו של המלך לפרח היפה לא פגה.

ליל ירח אחד המלך לא יכול היה להרדם. כשנדד בחדרי ארמונו בא אל חדר הלוטוס. הוא נכנס כדי לראות פעם את הפרח באור הירח, אך אז מצא שם משהו נהדר יותר. אישה כל כך יפה שנשימתו נעצרה. "מי את?" שאל "האם את רוח שבאה לכשף אותי או שאת אמיתית?"

"זו רק אני" ענתה שימת'ונג "זו אני שחיה בתוך הפרח הענקי הזה." מתוך צניעות היא רצתה לחזור לתוך הפרח, אבל אז ראתה שהפרח נעלם.

וכך שימצ'ונג הייתה לכלתו של המלך. נערכה חתונה נהדרת והם חיו באושר רב, אך מדי פעם המלך הרגיש בעצב רב של מלכתו החדשה. יום אחד הוא פגש אותה בוכה על ספסל בגן. "אישתי היקרה" אמר "אינני יכול לרעות יותר את דמעוטיך. אמרי מה רצונך, אמלא מיד את כל בקשתך.

"רק דבר אחד הייתי רוצה" ענתה שימצ'ונג "תערוך חגיגה גדולה לכבוד חתונתנו ותזמין אליה את כל האנשים העיוורים של הממלכה. זה ישמח אותי."

המלך השתומם קצת, אך נתן פקודה ועיוורים מכל קצוות הממלכה הוזמנו לנשף. שלושה ימים שתו ואכלו את המאכלים המצוינים והמלכה הביטה עליהם מאחורי וילון משי, בתקווה שתראה ביניהם את אביה. אך ללא הועיל.

ביום האחרון, כשהתחילו כבר לסגור את שערי הארמון והמלכה הסתובבה מלאת ייאוש, נשמע רעש גדול בחוץ. המשרתים גירשו קבצן עיוור שהגיע באיחור. ובדיוק כשהשער עמד להסגר המלכה הביטה אחורנית וראתה שתחת הלכלוך והאבק, תחת בגדיו הבלויים, האיש לא היה אלא אביה.

"אבא!" קראה "אבא! זה אבא שלי! תנו לו להיכנס!"

שים הזקן צלע פנימה, כמעט נופל מהזעזוע שגרם לו משמע של קולה.

"איגו! שימצ'ונג!" קרא "האם את רוח או שמתים

קמו לתחייה? הבת שלי! האם זה קולך שאני

שומע? הבה נביט עליך, נערת!"

מרוב התלהבות שים הזקן שכח את מגבלותיו.

הוא פתח רחב את עיניו, למרות עיוורונו ואז

הרגיש שהוא רואה. לפניו עמדה בתו, יפה יותר

מאשר יכול היה לדמיין לעצמו. שים בכה מרוב

שמחה והיא חיבקה אותו ובכתה יחד איתו. שמחה

גדולה השתררה בכל הארמון, ומספרים שכל עיוור

שרצה להביט על שימצ'ונג, הבת הנאמנה, ראייתו

חזרה עליו באותו היום.